

üks seltsfond munke sojemattes mades, kes selle seadusse al seisid, et ello aia palja jallo piddid kaima, ja nimmetadi neid sepärrast palja-jalla mungaks. Üks paar neistsugust tuli üksford ühhel õhtul kauniste hilja ühte küllasse, ja tahtsid õfeks senna jada. Et seal küllas egga külla liggidal kõrtsi ei olnud, siis läksid külla lihbonikko jure, kus neid ka ausaste wasto woeti. — Teine neist olli kaunis sõõnd mees, teine kuiwetand.

Pärrast, kui nemmad sõnud ja jonud, wiis perremees neid ühte pissokesse maggamisse kambri, mis temma omma maggamisse kambri kõrwas olli, muud kui õhhuke laud wahhe-sein teggi wahhet.

Kui perremees ja ta naene ka maggama läksid, siis kargasid mungad lipsti tassa hiljokeste maast ülles, seadsid kõrwad wasto laud wahhe-seina ja tahtsid kuloda, mis salla jutto nad issekeskes piddid sossima. — Agga mis kuulsid waesed mehed! — — Nad said selgeste arro, et mees ütles: „Teine on raswane küll, teine polle weel su-

reste; agga siiski, kui meie mollematte lihha seggaminni katki raiume ja worstiks teme, küllab siis ikka omma parraja kasso same. Sellepärrast ollen ma jo arwand, et mollemad ärratappan.“ Oh kui nüüd meeste juuksed püsti, werri kähhisema ja reied löd-disema läksid! ja kohhe rutto ja rutto nou piddama, kuida ellusalt woi hingega weel peaseda: ei polnud siis muud nou leida, kui et haknast wälja kargada.

Kuiwetand mees läks enne tassafeste hak-na jure, teggi lahti, ronnis wälja, ja siis ni rutto lippates, nago olleksid püksid jalgas põlenud, ikka küllast wälja.

Se teine lihham mees ronnis küll ka haknast wälja, agga sure hirmo pärrast ruttoga mahha hüppades kommistas omma raske kehha pärrast ni rängaste, et jalla lu murdis. Nüüd olli diete firjo luggu: appi hūda ei tohtind, wallo pärrast karjuda ei tohtind, katfine särelu ei wõtnud kehha kanda, — jah, luggu olli firjum kui firjo. — Kat-sug ommeti sure walluga kappokille ühte pis-